

Той извади меча си, нанесе нѣколко удари въ гърдитѣ на гигантитѣ и слѣдъ това се завърна да извѣсти на конниците за станалото, които го очакваха на края на гората.

— Свършено е, каза той, убихъ и двамата! Не бѣше лесна работата. Вѣрвате ли, че за да запазятъ живота си, изкорениха всичкитѣ околни дървета, за да си направятъ оржжия, но всичко бѣше напраздно! Какво можаха тѣ да направятъ противъ този, който може да убива „седемъ съ единъ ударъ“?

— И никждѣ не си раненъ? — попита зачудено единъ отъ войницитѣ.

— Да, нито единъ косъмъ не падна отъ главата ми!

Войницитѣ не вѣрваха. Тогова той ги заведе въ гората, гдѣто намѣриха гигантитѣ, окъпани въ своята кръвъ между изкорененитѣ дървета.

Младиятъ шивачъ се завърна въ двореца и се прѣдстави на царя да иска обѣщаната награда. Но царятъ горчиво бѣше се разкаялъ за даденото си обѣщание. Той мислѣше день и нощъ какъ да се отърве отъ младия герой.

— Прѣди да ти дамъ дъщеря си и половината отъ царството, си, каза той, трѣбва да извършишъ още единъ геройски подвигъ. Въ моитѣ гори има една ликорна,¹⁾ която разрушава всичко прѣзъ кждѣто мине. —

— Една едничка ликорна не е нищо прѣдъ двамата гиганти — отговори шивачътъ „Седемъ само съ единъ ударъ!“ — ето моето дѣло.

И той веднага замина отново за гората, като взе съсъ себе си едно въже и една брадва. Хората, които го придружаваха, останаха да го чакатъ извънъ гората.

¹⁾ Животно, прилично на еднорога кобила.